

De legende van het noorderlicht

Mischa van Broekhoven
met illustraties van Helen van Vliet

De LEGENDE van het Noorderlicht

Voor onze opa's en oma's

VOORAF

Daar rende ze over de uitgestrekte witte vlakte: de vuurvos. Ze was op weg naar het Diepe Dennenbos, waar ze haar jong eindelijk weer zou ontmoeten. Hoe zou hij er nu uitzien? Hoe groot zou hij zijn?

Haar vacht fonkelde en haar staart zwiepte over de sneeuw. Vonkjes stoven op naar de hemel, waar ze uiteenwaaierden in flarden rozerood licht. Het noorderlicht ...

Mischa van Broekhoven
De legende van het noorderlicht
© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Illustraties: Helen van Vliet
Omslagontwerp: Clavis Studio
Trefw.: Kerstmis, natuur, familie, vos, Hoge Noorden
NUR 282
ISBN 978 90 448 5778 8
D/2025/4124/291
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com
www.helenvanvliet.nl

Door haar slaapkamerraam tuurde Malin naar de donkerblauwe nacht. De dennenbomen die rondom hun huis stonden, tekenden zich er zwart tegen af en ontelbare sterren twinkelden om het hardst.

Elk sterrenstelsel telde minstens tweehonderd miljard sterren en er waren minstens tweehonderd miljard sterrenstelsels. Malins vader had haar keer op keer over de oneindigheid van het heelal verteld, maar toch duizelde het haar telkens weer wanneer ze omhoogkeek.

Haar vader ...

Ze draaide zich om, liep naar haar bed, ging plat op haar buik liggen en trok het rugzakje, dat ze daar eerder al had klaargelegd, naar zich toe. Ze ging alle spullen die erin zaten nog

een keer na. Een dekentje, lucifers, een flesje water, een pak koekjes, een zakmes, een stuk touw en een zaklantaarn. Zeven keer check.

Ze griste haar glow-in-the-darksterrenkaart van haar bureau en schoof die er ook nog bij. Om te weten waar ze was, als ze per ongeluk toch zou verdwalen. Met een schuin oog keek Malin naar de wekkerradio op haar nachtkastje. 22:10, gaven de cijfers aan. Haar moeder was een half uur geleden tegelijk met haar naar bed gegaan omdat ze hoofdpijn had en zou nu zeker slapen.

Tijd om te gaan, dus. Als ze zich zou haasten, kon ze nog voor middernacht bij opa zijn.

Vastberaden liep ze naar de deur van haar slaapkamer. Bij de wastafel stopte ze even. Op het plankje erboven stond een roodfluwelen doosje. Ze opende het en haalde er een zilveren kettinkje uit met daaraan een hangertje in de vorm van een stukje maretak.

Ze boog haar hoofd licht voorover, schoof het kettinkje onder haar vlecht en klikte het haakje dicht.

Als een kat in de nacht sloop ze op haar dikke wollen sokken over de gang. Bij de slaapkamer van haar ouders legde ze haar oor tegen de deur. Haar moeder snurkte zachtjes en brabbelde in haar slaap.

Even floepte er een vlammetje aan in Malins hart. Ze dacht aan toen ze jonger was en tussen haar vader en moeder in kroop als ze niet kon slapen in haar eigen bed. Ze probeerde dat gebrabbel dan te ontcijferen, maar dat was onmogelijk. Het was alsof haar moeder in haar dromen een heel andere taal sprak. Elfentaal.

Het vlammetje in haar hart doofde weer. Sorry, mam, zei ze in zichzelf. Je zult vast ongerust zijn als je er morgenochtend achter komt dat ik er niet ben. Maar ik moet dit doen ...

Het is trouwens jullie eigen schuld. Dan hadden papa en jij vanochtend maar geen ruzie moeten maken, waardoor opa nu, op kerstavond, in zijn eentje thuis zit. Hadden jullie je niet kunnen inhouden, zo vlak voor de feesten?

Heel voorzichtig ging ze de trap af. De onderste tree sloeg ze over; die kraakte te veel. Bij de voordeur trok ze haar ski-jack aan. Over haar wollen muts schoof ze een band waaraan een lampje was vastgemaakt. Daarna draaide ze de sleutel om in het slot en duwde ze de deurelink naar beneden, heel traag. Hij piepte zacht. Malin hield haar adem in. Gelukkig, boven klonk geen gestommel. Het was nog steeds muisstil in huis.

Ze duwde de deur open en keek naar de witte wereld die voor haar lag. De ijzige kou schuurde langs haar gezicht.

Langzaam ging ze het trapje af. Nu moest ze

echt niet struikelen. Dat zou net wat voor haar zijn. Ze zag het berichtje in de plaatselijke krant al voor zich: MEISJE (10) WIL OP KERSTAVOND DOOR DONKER DENNENBOS NAAR HAAR OPA, MAAR VALT BIJ EERSTE STAP EN BREEKT HAAR BEEN.

Ze liep de tuin door, voorbij de vuurplaats en de lange eettafel. Even streek ze met haar handschoen over het ruwe houten blad. Daarna stak ze schuin over naar het husky-hok. 'Sst, Lica. Sst, Nuka,' fluisterde ze tegen de honden, die zachtjes jankten. 'Ik moet nu gaan.' Ze stak haar hand door de vierkante opening in het hok en streelde de dikke vacht van de twee dieren, terwijl ze opkeek naar de sterren. Een rilling trok door haar lijf. Zou ze de honden toch niet mee kunnen nemen? Dan hoefde ze niet alleen door het bos te lopen ... Onmiddellijk sprak ze zichzelf streng toe. Ze wist toch ook wel dat dat niet kon! Het waren sledehonden, die het niet gewend waren om sullig aan een

lijn mee te lopen. Ze wilden hard gaan en als er iets bewoog, zouden ze haar gewoon omvertrekken.

Malin balde haar vuisten. Ze kon het best alleen. Ze moest nu dapper zijn. Ze liep verder de tuin door. Bij het begin van het bospad keek ze nog even achterom. Ze woonde met haar ouders op een open plek in het Diepe Dennenbos. Het houten huis stond op palen en zweefde als het ware boven de grond. Het had kleine ramen en een puntdak. Rondom het huis groeiden in de lente en zomer klapprozen, kamille en bosaardbeien, maar nu was alles bedekt met een dikke laag sneeuw.

Snel draaide ze haar hoofd weg. Ze slikte. Het zou misschien wel even duren voordat ze haar sprookjeshuis weer zou zien ...

VOSJE

Vosje nam een grote sprong en plofte neer in een bergje sneeuw. Hij was in het voorjaar geboren en had al heel wat seizoenen meegemaakt. De zomer met de middernachtzon. De *ruska*, de herfst, met de heerlijke geur van bessen en rijpe bladeren. De *kaamos*, het begin van de winter, waarin de duisternis en het licht verstoppertje deden, en de duisternis won. Maar Vosje wist nu al dat de tijd van het jaar die nu was aangebroken, zijn favoriete seizoen was: de diepe winter.

De andere dieren klaagden dat ze het zo koud hadden en geen eten konden vinden, maar hij

voelde de frisheid de hele dag tintelen in zijn bloed. Zelf snapte hij het ook niet helemaal. Het was alsof hij wist dat hij voor dit seizoen geboren was. Hij leek elke dag krachtiger te worden en te groeien.

Hij zette zijn neusgaten wijd open en zwaaide met zijn mooie, dikke staart. Tuurlijk, ook hij hield van lekkere hapjes, van in bomen klimmen en verstoppertje spelen in het bos, maar hij voelde het tot diep in zijn vezels: hij was anders dan de andere vossen. Dat was ook precies wat zijn moeder altijd zei: dat hij bijzonder was.

Hij liet zijn kopje een beetje hangen. Of was dat gewoon iets wat alle moeders zeiden over hun kinderen? Waarschijnlijk wel ... Zelfs de moeder van dat ekstertje van verderop keek trots als dat ettertje weer eens op hem neerstreek en in zijn vacht begon te pikken als hij net lekker opgekruld lag te soezen.

Vossenweetje

Zijn maag kromp ineen en het was alsof de zwarte nacht tot diep in zijn binnenste trok. Dat snertekstertje had tenminste een échte moeder. Hijzelf was, toen hij nog piepjong was, achtergelaten bij een ander gezin. En dit gezin voelde wel als zijn echte familie, maar soms was het toch alsof hij er niet helemaal bij hoorde. Alsof zijn broertjes en zusjes meer op elkaar leken en zij zich niet hoefden te bewijzen.

Toen liet hij zijn kopje nog verder hangen. Zijn kin raakte nu bijna zijn borst. Traag liep hij verder. Zijn staart zwiepte langzaam van links naar rechts en scheerde over de sneeuw.

De vos loopt op zijn tenen, kan op takken klimmen en heeft verticale pupillen, waardoor hij goed kan zien in het donker. Eh, wetenschappers, jullie beweren dat de vos verwant is aan de hond, maar ... is hij niet eerder familie van de kat?

